

Azúrový sen

Text: Adriana Forgáčová

MÔŽE SA VÁM SPLNIŤ, AK MÁTE GURÁŽ SEKNÚŤ S LUKRATÍVNOU PRÁCOU, PREDAŤ VŠETKO, KÚPIŤ VEĽKÉ AUTO A SVOJ MAJETOK PRESUNÚŤ O 1 300 KM NA JUH V ÚSTRETY NOVÝM VÝZVAM A PREKVAPENIAM. PRÍJEMNÝM I NEPRÍJEMNÝM. LUCIA BUSQUET (35) MALA NIEEN GURÁŽ, ALE AJ ODHODLANIE.

Lucia je Slovenka, ktorá vďaka francúzskemu otcovi získala exotické priezvisko, druhý jazyk i občianstvo. Ešte pred tromi rokmi bola v pozícii PR manažérky najpredávanejšej automobilovej značky na Slovensku. Dnes žije v malebnom

starobydom mestečku Antibes zasadenom medzi perlami francúzskej riviéry Nice a Cannes a jej agentúra Azur Style ponúka našincom pobyty a zážitky na jednom z najkrajších pobreží Stredozemného mora. Nebolo to také ľahké, naše drahé.

„Za dva roky sa mi podarilo získať portfólio viac ako 200 apartmánov a domov na prenájom.“

Lucia našla ďaleko od domova aj lásku:-)

Nádherný farebný a voňavý trh s korením.

Prečo si sa rozhodla odísť zo Slovenska a radikálne zmeniť život?

Práca s autami bol môj odveký sen a hoci ma veľmi naplňala, po 10 rokoch som začala cítiť istý pocit stagnácie, lebo aj napriek kráse každého nového modelu je kolotoč okolo uvedenia na trh vždy ten

istý. Navyše na tomto trhu stretávate stále tých istých ľudí. Čoraz viac som mala pocit, že sa točím dookola, a môj vnútorný nepokoj narastal. Viac a viac som sa obzerala po zmene, ale vnútri som cítila, že musí byť radikálna, inak by som to za zmenu nepovažovala.

Lodičky patria neodmysliteľne k tunajšej atmosfére.

Prišla nejaká posledná kvapka?

Áno, hoci to dnes už nie je podstatné. Skrátka som raz ráno som prišla do práce a po zhode istých okolností som si povedala – dosť. Lucia, vzchop sa, si mladá, život máš pred sebou, nejaké skúsenosti za sebou, rob niečo iné. A dala som výpoveď.

Mala si už v tej chvíli plán všetko tu „zabalit“ a odísť do Francúzska?

V tom momente to bola skôr nutkavá potreba všetko zmeniť. Viac sen, vízia, než plán. Chvíľu som zvažovala medzi ponukou lepšej pozície v tom istom biznise a odchodom. Ale vidina života pri mori a neistota vlastného podnikania ma lákali viac ako istota korporátnej kariéry, ktorej som bola už presýtená. Mala som neskutočnú výhodu, že som vo Francúzsku vyrastala, po francúzsky hovorím rovnako dobre ako po slovensky. Nemala som doma záväzky v podobe detí a partnera, bola som samostatná, mala som prostriedky, tak prečo to nevyužiť, nezariškovať? Koľko ľudí v mojom veku má tú možnosť? Bála som sa, ale na druhej strane som si hovorila, že ak to neskúsim, o pár rokov budem prešlapovať na tom istom mieste a budem ľutovať, že som to neurobila, kým bol čas.

Aký bol teda tvoj plán A?

Krásny, naivný, ale nie celkom nereálny. Všetky úspory a peniaze investovať do otvorenia umeleckej predajnej galérie na Azúrovom pobreží.

To znie tak romanticky, že mám až blúpy pocit, že to nemohlo dopadnúť dobre.

Myslím si, že mohlo. Za iných okolností. Plán mojej pracovnej budúcnosti som si, samozrejme, pripravila tak, ako sa to len z môjho pohodlného kresla bratislavského bytu dalo, ale realita bola nakoniec úplne iná. Dlho mi trvalo pochopiť všetky admi-

Mňam! „Ale tatárska omáčka a kofola mi aj tak chýbajú.“

nistratívne záležitosti. Celý ten proces bol náročný, nie preto, že je vo Francúzsku reálne komplikovaný, ale aj preto, lebo bol pre mňa úplne nový. Trvalo mi veľa času zohnať dobré priestory a všetko vybaviť. A keď sa to konečne podarilo, po nekonečnom úsilí a investíciách, postavila som sa zoči-voči ekonomickej kríze. V roku, keď som otvorila galériu a zaplnila ju dielami slovenských výtvarníkov, klesol počet turistov na Azúrovom pobreží o tretinu. Pociťovali to hotely, reštaurácie, kde aj tí, čo prišli, míňali menej. Galérie a obchodíky boli zrazu celkom na chvoste. *Nemala si chuť vrátiť sa domov? Ten hrozný pocit, že si sa rozhodla zle?*

Úprimne, táto skúsenosť mnou otriasla od základov. Môžeš byť pripravená neviem ako na všetko, aj na neúspech, niektoré faktory ovplyvniť nedokážeš. Moment, keď som zavrela galériu, odovzdala kľúče späť majiteľovi, mám dodnes vrytý v pamäti. Vtedy som sa sama seba pýtala, či som sa náhodou nerozhodla zle. Ale na návrat som absolútne nepomyslela. Trvalo mi rok, pokým som vôbec dokázala prejsť ulicou, kde galéria stála. Ale vždy máš na výber, buď sa necháš neúspechom položiť, alebo to skúsiš inak. Keď sa rozhodneš žiť v zahraničí a si odkázaná sama na seba, musíš mať nielen plán A a B, ale aj C, ak by tie prvé dva zlyhali.

Tvoj plán B, zdá sa, vyšiel dobre.

Už popri vedení galérie som postupne začala stavať projekt Azur style, v ktorom pomáhám slovenským a českým turistom buď ako sprievodkyňa, alebo sprostredkovať ubytovanie. Firmám organizovať teambuildingové akcie a školám poznávacie zájazdy. Za dva roky sa mi postupne podarilo získať portfólio viac ako 200 apartmánov či domov na prenájom a tie dnes majiteľom pomáhám prenajímať. S

istou leteckou spoločnosťou máme letecké zájazdy, kde sa starám turistom o program. Veď kto je lepší sprievodca na dovolenku ako človek, čo tu reálne žije? Celú skúsenosť vnímam ako obohacujúcu. A na to, aby nás niečo obohatilo, musíme zažívať aj pády, inak by sme sa nemali z čoho poučiť. Jasné, že som pochybovala a dodnes v mnohých veciach pochybujem. Som presvedčená, že bez pochybovania nemôžeme napredovať. Ale v hlavných veciach mám jasno, rozhodnutie zmeniť svoj život od základov bolo to najlepšie, aké som v živote urobila. *Preštábovať sa do inej krajiny znamená aj nájsť si tam nový okruh ľudí. Aké je hľadať si priateľov vo veku, keď už sa neotvárame tak ľahko?*

Priznávam, cítila som sa tu zo začiatku sama. Tiež som si postupne uvedomila, že od nových ľudí nemôžem očakávať to isté čo od svojich dlhoročných kamarátov a že s každým začínam od nuly. Trvalo mi asi rok a pol, kým som si vybudovala svoj nový blízky okruh ľudí. Čo však považujem asi za najkrajšie, je to, že som tu našla životnú lásku, partnera, ktorého som celý život hľadala. Často sa smeieme, že ja som musela prejsť presne 1 287 km z Bratislavy do Antibes, aby som ho našla. Ale najlepšia kamarátka je len jedna a nech som kdekolvek, nosím si svoju Lubku zo Slovenska v srdci.

Aký je to pocit začínať odznova na novom mieste, v novom prostredí, keď už človek nemá 20?

Úžasný. Aspoň pre mňa bol. Až do momentu, keď mi došli financie (úsmev). Ale inak je to veľmi fajn. Hoci nie som typický prípad úspešného človeka typu „začala od nuly a zdolala svet“. Ani zďaleka. Borím sa každý deň, napredujem tak pomaly, až mám niekedy pocit, že stojím. O to viac musím zabrať na druhý deň. Mne bolo Francúzsko blízke už od detstva a veľmi mi chýbalo. Tešila som sa späť a tým pádom som bola pripravená akceptovať mnoho vecí, na ktoré možno nie sme zvyknutí u nás na Slovensku. Ale pri mori, kde tristo dní v roku svieti slnko, sa všetko znáša oveľa lepšie. Aj ľudia sa tu viac usmievajú, to by sme sa mohli na Slovensku naučiť.

Chýba ti, naopak, niečo slovenské?

Tatárska omáčka, horčica a kofola... (smiech) Chýba mi dynamika mladých ľudí, ktorú som na Slovensku zažila. Tu mám pocit, akoby sa svet trochu spomalil. Na jednej strane je to fajn, neženieme sa tak za výsledkami a úspechom ako na Slovensku, na druhej strane na mňa niekedy celý tento kraj pôsobí ospalo. Ako keby som bola u babky na vidieku. Niekedy by som prijala dynamiku veľkomesta, predsa len som naučená žiť veľmi rýchlo.

Ako sa randí vo Francúzsku?

Tu sa ide na randenie sofistikovane, cez športové aktivity, jachting a spoločné turistické výlety. A, sa-

mozrejme, sú tu rôzne singles party, zoznamovanie v bare a typické balenie po kluboch ako všade inde. No, ako hovorí moja kamarátka, Francúzi už nie sú to, čo bývali. Šarmantní a vtipní áno, ale galantného Francúza už dnes ťažko nájdeš. Ten môj je napoly Francúz a napoly Talian a je svetlá výnimka. *Veľa sa hovorí o šarme a štýle Parížaniek. Aké sú ženy na Cote d'Azur?*

Na pobreží je možné vidieť naozaj všetky možné štýly. Od elegantných dám s najluxusnejšími kabelkami a šatami od vychýrených návrhárov, slečien, ktoré absolvovali botoxovo-silikonový tuning až po prirodzene krásne ženy, na ktorých aj vrece vyzerá dobre. Staré dámy sú stále upravené, namaľované, majú na rukách šperky a na každú prechádzku vyťahujú najlepšie kúsky oblečenia. Dokonca som pri rannom behu stretla dámy dôchodkyne, ktoré sú už od siedmej tip-top namaľované, navoňané a veselo si idú zašportovať. Na mnohých však vidieť ich pobyt na slnku, čo na mňa pôsobí odstrašujúco a ja už navždy používam ten najvyšší ochranný faktor.

Patrí elegancia k dress codu Cote d'Azur?

Keďže je tu celé dni teplo, akceptuje sa, že cez deň chodíte v šatočkách, šortkách a tielkach. Po šiestej večer, čo je čas aperitívu, ktorý je tu rituálnou súčasťou dňa, keď idete napríklad do reštaurácie alebo sa jednoducho prejsť do mesta, musíte byť slušne oblečení. V Cannes sú ľudia celkovo elegantnejší, možno aj preto, že tu žije veľká časť francúzskej inteligencie na dôchodku. Oproti tomu Nice je mesto mladých, vďaka rôznym univerzitám a školám, a je v tomto smere uvoľnenejšie. V každom prípade je tu večera najdôležitejšia udalosť dňa a na to treba byť aj patrične oblečený.

Aký je životný štýl na Francúzskej riviére? Predstavujem si to úžasne a snečne.

Je tu iný rytmus. Všetci tu behajú, bicyklujú sa či jazdia na korčuľiach, alebo aspoň chodia do posilňovne. Väčší dôraz sa kladie na kvalitu života. Pracuje sa od 9. do 12. a potom od 14. do 18. hodiny. Je pravda, že tu mnoho času strávite v zápche, ale ten pokoj cez obed na slniečku vám mnohé vynahradí. Životný štýl sa delí na letný a zimný, tzv. hybernačný. V sezóne všetci makáme a v zime oddychujeme. Väčšina ľudí tu pracuje v turizme a tým je ovplyvnený aj každodenný život. Najvýraznejším zvykom je však stretnúť sa s rodinou a blízkymi za stolom v dobrej reštaurácii a vychutnať si aktuálne čerstvé menu šéfkuchára. Mnoho vecí sa postupne vo Francúzsku mení. Jedna vec sa však nezmení nikdy. Ich láska k dobremu vínu a dobrému jedlu. ME

„Rozhodnutie zmeniť život bolo najlepšie, aké som urobila.“